

The International Consortium Of Investigative Journalists ~ The ICIJ Offshore Leaks Database

This ICIJ database contains information on more than 785,000 offshore entities that are part of the Panama Papers, the

Offshore Leaks, the Bahamas Leaks and the Paradise Papers investigations. The data covers nearly 80 years up to 2016 and links to people and companies in more than 200 countries and territories.

The real value of the database is that it strips away the secrecy that cloaks companies and trusts incorporated in tax havens and exposes the people behind them. This includes, when available, the names of the real owners of those opaque structures. In all, the interactive application reveals more than 720,000 names of people and companies behind secret offshore structures. They come from leaked records and not a standardized corporate registry, so there may be duplicates. In some cases, companies are listed as shareholders for another company or a trust, an arrangement that often helps obscure the flesh-and-blood people behind offshore entities.

[...]

ICIJ is publishing the information in the public interest. While many of the activities carried out through offshore entities are perfectly legal, extensive reporting by ICIJ and its media partners for more than five years has shown that the anonymity granted by the offshore economy facilitates money laundering, tax evasion, fraud and other crimes. Even when it's legal, transparency advocates [argue](#) that the use of an alternative, parallel economy undermines democracy because it benefits a few at the expense of the majority.

Go to: <https://offshoreleaks.icij.org/>

Alessandro Baricco ~ The Game

Alessandro Baricco. Ills.
Joseph Sassoon Semah

Alessandro Baricco onderzoekt in *The Game*, opvolger van zijn zeer succesvolle boek *De Barbaren'* [zie video onder artikel], de digitale revolutie en de gevolgen daarvan op onze beschaving. Deze revolutie heeft onze manier van denken en leven voorgoed veranderd. Maar lopen we niet het risico onze menselijkheid te verliezen in het digitale tijdperk? Waar en wanneer begon deze transformatie en waarheen leidt die ons?

Als een archeoloog onderzoekt Baricco de mijlpalen van de revolutie - van internet pioniers tot de uitvinding van de iPhone en Netflix, van het computerspel Space Invaders uit 1978 (de nulwervel van de digitale revolutie) tot kunstmatige intelligentie.

De Game is ontstaan uit de drang naar een leven zonder elite, net zoals de eerste technologische hulpmiddelen werden uitgevonden om de macht te vermalen door hem aan iedereen te geven. Nu heeft iedereen toegang tot elke informatie van de wereld, kan iedereen met iedereen communiceren en ook zijn mening geven, wat vroeger was voorbehouden aan de elite. Dankzij *The Game* is het monopolie van de elite niet langer onaantastbaar. In *The Game* zet Alessandro

Baricco zich nadrukkelijk af tegen de oude elite die geen zin heeft de nieuwe wereld te begrijpen en zich ver weg houdt van de nieuw realiteit.

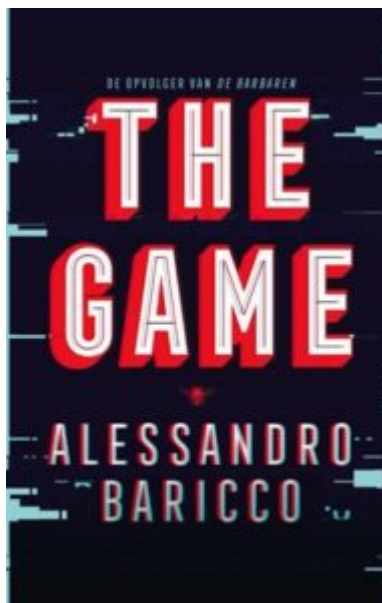
Baricco ziet het startpunt van de digitale revolutie in de zeventiger jaren als een digitale opstand tegen de rampzalige beschaving van de twintigste eeuw met zijn twee wereldoorlogen: die tragedie mag nooit worden herhaald. Informatica-ingenieurs, politieke militanten, hippies uit Californië zagen de technologie dan ook vooral als bevrijdingsinstrument, aldus Baricco. De digitale opstand richtte zich op de onbeweeglijkheid en de overmacht van elites door tools te bouwen die de beste bewegingsmarges garandeerden die de elites buiten konden sluiten. Ze braken de macht af en verdeelden die onder mensen.

Het logo van de vrijheidsstrijd werd: mens-toetsenbord-scherm, zowel een fysieke als mentale houding met de bereidheid de wereld via apparaten te benaderen. Apparaten werden een soort protheses, een verlengstuk van de mens.

Baricco markeert de presentatie van de iPhone door Steve Jobs, op 9 januari 2007, als het ontstaan van de Game.

‘In die telefoon - die geen telefoon meer was- was de logische structuur van computerspellen leesbaar (oersoep van de opstand), werd de houding van mens-toetsenbord-scherm geperfectioneerd, stierf het twintigste-eeuwse concept van diepgang, werd de oppervlakkigheid bekrachtigd als huisvesting van het zijn, en voorvoelde men de komst van post-ervaring.’

Voor Baricco is de Game de verzekering tegen de nachtmerrie van de twintigste eeuw: de voorwaarden om zoiets nog eens te laten gebeuren zijn ontmanteld. Maar er gingen ook mooie en waardevolle, unieke dingen ten onder, die we weer opnieuw moeten opbouwen met gebruikmaking van de Game en met zijn idee van design.

De Game heeft weliswaar geen grondwet, geen teksten waarmee ze wordt gelegitimeerd maar er zijn wel 'teksten' waarin het genetisch erfgoed wordt bewaard, zoals *Spacewar*, een van de eerste computerspellen (1972), die de volledige genetische code van onze beschaving bevat. In die eerste computerspellen schemerde al de betekenis van computers door, de potenties van het digitale, de voordelen van de houding mens-toetsenbord-scherm, een bepaald idee van mentale architectuur, een idee van snelheid, de zaligverklaring van beweging, en het belang van puntentelling, aldus Baricco.

Maar nu worden ook de tekortkomingen zichtbaar: ten eerste is de Game moeilijk en vereist skills, die niet worden onderwezen. Ten tweede is nu een systeem ontstaan dat heeft geleid tot gigantische machtsconcentraties, die niet minder toegankelijk zijn dan de elites van de twintigste-eeuw. De derde tekortkoming is in het besluit om 'de geraamte van de wereld', de grote bolwerken van de twintigste eeuw, intact te laten: de staat, de scholen, de kerken.

Op dit moment hebben we geen oplossingen: het is nog niemand gelukt voor de Game een eigen model te bedenken van economische ontwikkelingen, sociale rechtvaardigheid en verdeling van rijkdom.

De rijken van de Game zijn nog steeds beperkt en rijk op een traditionele manier.

De grondleggers van de Game waren man, wit, Amerikaans en ingenieur/wetenschapper. De Intelligentie van nu is meer gevarieerd: er is behoefte aan vrouwelijke cultuur, aan humanistische kennis, aan een niet-Amerikaans geheugen, aan hedendaagse talenten en aan intelligentie uit de marges. Maar vooral het humanisme is belangrijk voor het voortbestaan van de Game. Mensen hebben behoefte zich mens te blijven voelen, nu men door de Game is gedwongen tot een hoog percentage kunstmatig leven. Kunstmatige intelligentie zal ons nog verder van onszelf afvoeren, dus dat betekent dat de komende honderd jaar niets waardevoller zal zijn dan alles waardoor de mensen zich mens voelen, aldus Baricco.

We moeten de identiteit van het soort bewaren en dat kan alleen als het humanisme de achterstand inloopt en toetreedt tot de Game. De Game moet van niet alleen geproduceerd door mensen, maar zich ontwikkelen naar een tool voor mensen.

We moeten komen tot *contemporary humanities* als setting van de Game, dan wordt het weer een verhaal van mensen en is de Game levensvatbaar.

Alessandro Baricco ~ *The Game*. Amsterdam, De Bezige Bij, 2019. ISBN 9789403147802

Linda Bouws - St. Metropool Internationale Kunstprojecten

Sarah Repucci ~ Freedom And The Media: A Downward Spiral

Key Findings:

- *Freedom of the media has been deteriorating around the world over the past decade.*
- *In some of the most influential democracies in the world, populist leaders have overseen concerted attempts to throttle the independence of the media sector.*
- *While the threats to global media freedom are real and concerning in their*

own right, their impact on the state of democracy is what makes them truly dangerous.

- Experience has shown, however, that press freedom can rebound from even lengthy stints of repression when given the opportunity. The basic desire for democratic liberties, including access to honest and fact-based journalism, can never be extinguished.

The fundamental right to seek and disseminate information through an independent press is under attack, and part of the assault has come from an unexpected source. Elected leaders in many democracies, who should be press

freedom's staunchest defenders, have made explicit attempts to silence critical media voices and strengthen outlets that serve up favorable coverage. The trend is linked to a global decline in democracy itself: The erosion of press freedom is both a symptom of and a contributor to the breakdown of other democratic institutions and principles, a fact that makes it especially alarming.

According to Freedom House's *Freedom in the World* data, media freedom has been deteriorating around the world over the past decade, with new forms of repression taking hold in open societies and authoritarian states alike. The trend is most acute in Europe, previously a bastion of well-established freedoms, and in Eurasia and the Middle East, where many of the world's worst dictatorships are concentrated. If democratic powers cease to support media independence at home and impose no consequences for its restriction abroad, the free press corps could be in danger of virtual extinction.

Experience has shown, however, that press freedom can rebound from even lengthy stints of repression when given the opportunity. The basic desire for democratic liberties, including access to honest and fact-based journalism, can never be extinguished, and it is never too late to renew the demand that these rights be granted in full.

Read more: <https://freedomhouse.org/freedom-media-2019>

Paula Bermann ~ Deze ontspoorde wereld - 29 augustus 1941

29 augustus 1941 - Weer een vreselijke week achter de rug. Vorige week woensdag stond 's avonds het alarmerende bericht in de krant dat wij Joden vanaf zondag allemaal met de davidster (geel) op straat moeten lopen. Getekend dus. Het trof ons als een bliksemschicht, vooral de kinderen. Ik pas me direct aan, wil door mijn gelaten houding de kinderen moed geven, want van de nazi's verwacht ik alles - zelfs vandaag of morgen een pogrom. Hans was direct woest, wilde in de eerste opwinding domme dingen doen, maar na rijp beraad, waarbij hij zijn koele zakelijke verstand liet werken, kwam hij zelf tot het inzicht dat je niets kunt afdwingen bij dit schrikbewind. Je moet bukken voor deze tirannie, of je wilt of niet. Tegenstand is zinloos, alleen de dood loert op je en daarom moet je je schikken in je lot. Je bent vogelvrij en gevangen.

Uit: Paula Bermann - Deze ontspoorde wereld. Oorlogsdagboek.

Woord vooraf: Arnon Grunberg.

Bezorgd door Elma Drayer

Vertaald door Johan H. Winkelman

320 pagina's met illustraties

Uitgeverij Balans, Amsterdam, 2018. ISBN 978 94 600 3879 2

2dewwdoc ~ Amsterdam in de Tweede Wereldoorlog

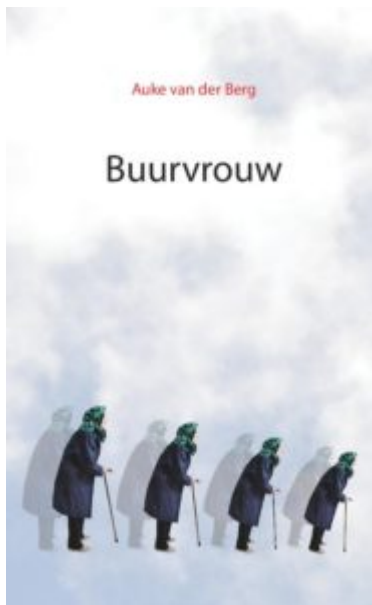
Amsterdam in de Tweede Wereldoorlog geeft een authentiek beeld van Amsterdam tijdens en vlak na de oorlog aan de hand van origineel beeldmateriaal. U ziet de begindagen van de oorlog, de intocht van de Duitse gemotoriseerde troepen en het begin van de scheiding tussen Joodse en niet-Joodse Amsterdammers. Het nationaalsocialisme speelt een grote rol in de hoofdstad

tijdens de bezetting.

U ziet de Weerbaarheidsafdeling door het centrum van Amsterdam marcheren en enkele fragmenten van verschillende politieke bijeenkomsten. Maar er is ook een andere kant van het leven tijdens de bezetting. Het dagelijks leven in de oorlog gaat gewoon door. Uiteindelijk volgt de langverwachte bevrijding. Dat de bezetting na de oorlog niet zomaar vergeten kan worden komt in het laatste deel van deze dvd aan bod.

Zie Youtubekanaal: <https://www.youtube.com/channel/>

De bibliothecaresse

Ze was er al een paar weken. Lichtbruine krullen, rode lippen en een glimlach. Twee dagen per week kwam ze uit de stad naar de dorpsbibliotheek die net een paar maanden open was.

‘Dit is een bijzonder boek’, zei ze.

James Baldwin kreeg een stempel, net als de andere boeken die ik meenam. Iedere woensdag haalde ik er vier.

‘Hoe vond je het?’, hoorde ik de volgende week naast me.

Misschien heb ik ‘goed’ weten uit te brengen.

Zij had iets tegen me gezegd.

Ze wees op een titel in de kast waar ik voor stond.

‘Je zou nu dit kunnen lezen’, ze pakte het boek, ‘dat past goed bij dat van Baldwin.’

Een paar weken later riep ze me toen ik binnenkwam.

‘Ik heb wat boeken voor je klaargelegd. Je hoeft ze natuurlijk niet te nemen, maar als je wilt ga ik je een tijdje wegwijs maken.’

Vanaf die week lagen er elke woensdag vier boeken klaar.

Achterin de bibliotheek, aan de leestafel, zaten we iedere week een kwartiertje.

Zij vertelde iets over de boeken, de schrijvers en de wereld. En zo nu en dan iets over zichzelf.

Langzaam maar zeker leerde ik iets terug te zeggen, te vertellen wat ik van een boek vond.

Eenzaam waren de dagen als ze er niet was.

Anderhalf jaar heeft zij me bij de hand genomen, heeft ze me kennis laten maken met de hoogtepunten uit de wereldliteratuur, met geschiedenis en met nadenken.

Het onvermijdelijke gebeurde vlak voor de zomer van 1966.

Ze ging verhuizen.

Die laatste woensdag aarzelde ik voor ik naar binnen ging. Ze liep direct met me naar de leestafel.

Uit haar tas pakte ze een cadeautje.

'Go tell it on the mountain' van Baldwin.

'Door dit boek besloot ik dat we vrienden moesten worden', zei ze. Ze wist nog welk boek ik als eerste bij haar af had laten stempelen.

'Lees dit deze week maar', zei ze, 'van mij ben je af. Ik heb geen boeken meer uitgezocht.'

Ze stond op.

'Kom', zei ze, 'ik loop met je mee naar buiten.'

Bij de uitgang gaf ze me een kus, zachtjes, op mijn rechterwang.

'Denk nog maar es aan me.'

Ze liep naar binnen.

De herfst begon eind juni dat jaar.